

ДНЕВНИКЪ ХІІ.

Засѣданіе на 21 марта 1879 год.

Засѣданіето се откри отъ Прѣдсѣдателя часа по 12 на пладня. Прочете се списъкътъ на представителитѣ и се узна, че отсъствуватъ по разни причини 31 человекъ.

Послѣ това се чете дневникъ ХІ на миналото засѣданіе и се покани събранието отъ Подпрѣдсѣдателя, г. Икономова, да си направи бѣлѣжкитѣ върху него.

Г. Цанковъ обърна внимание върху мѣстото на дневникътъ, въ което се казва, че той е предложилъ да се исключаватъ отъ Народното Събрание ония депутати, които си даватъ отставката и произволно напуцатъ събранието. Той не е разбиралъ, че Народното Събрание е компетентно на такова исключване, защото послѣдното принадлежи на властта, която е свикала Народното Събрание. Ако въ събранието останатъ по малко членове отъ колкото се изисква за да се счита то пълно, грижата за това остава на властта, заключи г. Цанковъ.

Подпрѣдсѣдателя отговори г. Цанкову, че бѣлѣжката му се зема въ внимание и ще се забѣлѣжи въ дневникътъ.

Г. Паничерски забѣлѣзва, че неговото мнѣние за това, че бюрото спорѣдъ Правилника, има право да привиква и тия депутати, които ся вѣнъ отъ Търново и пропусчатъ засѣданията, не е предлагано на гласоподаване и слѣдователно не е отхвърлено отъ Народното Събрание.

Подпрѣдсѣдателя му каза, чи ще се земе во внимание бѣлѣжката му.

В. Преосвященный Мелетий забѣлѣзва, че сж пропуснати въ дневникътъ думитѣ, които той е изказалъ въ отговоръ, г. Каравелову, именно: г. Станчевъ на основание на специалния законъ, който той е приелъ, е задълженъ да даде удовлетворение на Народното Събрание.

Въ отговоръ на това подпрѣдсѣдателя попроси депутатитѣ да бждатъ ясни въ говорението си, за да може ясно да се излага въ дневницитѣ това, което говорятъ.

Послѣ това спорѣдъ дневний редъ подпрѣдсѣдателя предложи на комиссията да прочете рапорта си за дѣлото, което и бѣше възложено.

Рапортера на комиссията, г. Поменовъ, преди на захване четението на рапорта каза: Почитаеми Господа! Излишно е да подкачимъ съ въведение. Но считамъ за длъжностъ да спомня, че резултатитѣ изложени въ рапорта, ся добити по вишегласіе. Въ него можеше да се изложи и мнѣнието на менѣшството, но по краткостта на врѣмето това не стана. При всѣ това тия частни мнѣния ще се съобщатъ гдѣто е мѣстото му“.

Послѣ това прочете рапорта на комиссията, който се прилага при настоящий дневникъ.

Срѣщу тоя рапортъ г. Каравеловъ искаа слѣдующето отъ трибуната: „Азъ бѣхъ отъ ония, които желаятъ да се избере комиссия. Тя, като комиссия за изработване проекти на закони, трѣбаше да се ръководи само отъ единъ принципъ, по който сж се ръководили всичкитѣ законодатели, именно: учрежденията и законитѣ трѣбва да принасятъ колкото е възможно по малко зло и повече полза; защото законитѣ принасятъ по нѣкога и вреда. Второ тя трѣбаше да постави тезиси, подъ които азъ разбирамъ най главнитѣ предложения на бждущий нашъ уставъ; тия тезиси трѣбаше да бждѣтъ мотивирани, и това бѣше най главната работа на комиссията, да приведе аргументи за и противъ относително тоя или она тезисъ. И що виждами ние въ тоя рапортъ, който ни представи комиссията! ? . . На мѣсто принципъ нѣкои си четири начала, подплатени съ консервативенъ вѣтъръ. На мѣсто тезисъ — гвачка. На мѣсто мотиви, . . . За мотивитѣ нѣма да говоря; само мога да кажа думитѣ на Данте: „а на тия погледни и вѣрвиси“ . . .

Съ една дума въ тоя рапортъ нѣма ни политика, ни логика, ни граматика. За това азъ предлагамъ 1-во да се заблѣжи, че комиссията не е оправдала довѣрието на Народното Събрание; 2-ро да считаме нашето положение *statu quo ante comisionem* и 3-то да пристѣпимъ да разглеждами глава по глава устава, който ни е прѣдложенъ отъ Централното правителство. Колкото за рапорта той е литературна собственостъ на комиссията, която и може да прави съ него каквото ще, а ний да си гледами работата“.

Послѣ това говори г. Славейковъ тоже отъ трибуна: Не вѣрвахъ че тъй скоро ще се случи отъ тая сжща трибуна пакъ да потвърди недовѣрието къмъ комиссията, противъ съставяннето на която говорихъ преди нѣколко дни. Какво е изработила комиссията? Какви ся тѣзи бабини девитини (ръкоплескание)? Всичкитѣ ни неприятели ся на борили съ това, че не сме узрѣли за свобода. Но ето че една комиссия отъ народното събрание иди да потвърди думитѣ имъ, като казва и печатно заявява, че ний не сме оцѣ за пълва свобода, когато за тѣзи свобода толкози драгоцѣнна кръвъ проля братскій нашъ Русскій народъ и нашій народъ понеси толкова скжши жертви. (ръкоплескания).

Комиссията иска да ни се дава свободата като комка — малко по малко, защото ни билъ слабъ стомахътъ: сжщо като на чловѣкъ, който дълго време е билъ подъ затворъ и който не трѣба да се пуца изведнѣжъ на видѣло, но по напредъ да се тури въ кафе-оджа за да привикне. Монархия, която да оправлява нашѣтъ новъ и неопитенъ народъ, това разбирамъ: но конституция консервативна не разбирамъ: то прилича като да казва нѣкой лѣща на кибабъ. Тѣ искатъ конституция, въ която да вѣе нѣщо, съ други думи искатъ нѣкаква вѣтарничева конституция (ръкоплескания) Искате народъ свободенъ а отнемате му свободата; искате правителство крѣпко и силно, но отнемате му силата; боитѣ се отъ съприкосновение на правителството съ народа и туряте преграда по между имъ. Предлагамъ да се върнемъ къмъ проекта на уставатъ, защото тѣзи конституция, която ни предлага комиссията е по долна и отъ турската. Само едно нѣщо чисто казано въ рапорта, то е: законътъ трѣба да повиква на общественитѣ служби, чиновне

и почести всяки гражданинъ, стига да е той способенъ и непороченъ. Той трѣба да прасодѣла. . . . Какво е тора? ще каже чи сж издѣлали конституция отъ празъ. Като народенъ представителъ и въ името на народа не приемамъ рапорта. На свободата се турятъ букаи. Народътъ не бивало да бжде свободенъ, защото тѣй се родило въ главата на нѣкои си които не би говорили по тоя начинъ даже и тогава. ако да бѣха подкупени отъ нашитѣ неприятели. Предлагалъ да се отхвърли тоя рапортъ (ржкоплекскания).

Подпрѣдсѣдателя, като заяви, че има предложение отъ г. г. Каравелова и Славейкова за отхвърляние на рапорта, попита Събранието желае ли да се отхвърли рапорта или не?

В. Преосвященный Мелетий въ защита на комиссията каза, че тя е избрана и натоварена да изработи едно нѣщо, а не и да го наложи. Той мисли, че това което е изработила комиссията, е едно просто мнѣние, което събранието е свободно да не приеме. Но да се земе поводъ отъ една типографическа погрѣшка и да се напада комиссията, това е неумѣстно. Нека се разиска рапорта: не трѣба да нападами и подигравами хората, които сами сми избрали за комиссия.

Г. Славейковъ въ отговоръ на това каза, чи рапорта е направенъ тѣй, като чи иска да сбие съ толкъ събранието; за това предлага вторий пжтъ осхвърлението му.

Прѣосвященный Климентъ: ржкоплѣска се отъ Събранието на думитѣ на г. г. Каравелова и Славейкова. Особенно г. Славейковъ каза, че комисаритѣ сж земали пари за да вържатъ свободата на народа. Комиссията именно като земаше прѣдъ видѣ, чи има такива хора, които сѣкогашъ злоупотребяватъ свободата, намѣри за нужно да предложи тѣзи ограничения, които е изложила въ рапорта. Нека г. Славейковъ самъ каже совѣстно, да ли сми узрѣли ний за свобода, или не? Тука ми дохождатъ на умъ думитѣ на една французска писателка: Свобода, какви злоупотребления не ставатъ съ тебъ?! А най паче злоупотрѣбятъ съ свободата тия хора, на които въ устата е сѣкогашъ думата свобода и които постоянно казватъ, чи се подвизаватъ за народа. Събранието трѣба да почита дѣлата на комиссиитѣ, които то избира.

Каравеловъ: Азъ пакъ поддържатъ предложението си. Но ако иска комиссията нека разгледами рапорта ѣ въ частности. Това е глупость а не принципъ да се пише, че человекъ е олицетворение на цѣлото человечество. Покажете ми, кой е тоя звѣръ, който олицетворява цѣлото человечество?

Като се чуха гласове, че въпросътъ е исчерпанъ, Прѣдсѣдателя подложи на гласуодание предложението за отхвърляние рапорта. При гласуването квесторътъ Михаиловски обяви, чи вишегласието е за отхвърлянието.

Слѣдъ едно прекъсване на засѣданието отъ 15 минути, Подпрѣдсѣдателя заяви, че преди да пристъпи събранието къмъ разглѣжданието на устава, той счита за нужно да обяви за нѣщо, което е предвидено въ правилникътъ. Въ 18-й членъ се казва, че единъ отъ тритѣ начина за гласуодавание, е явно и по именно гласуодавание, което трѣба да се употреби, ако $\frac{1}{3}$ часть присжтствующитѣ представители го поискатъ. Тука има подадено едно заявление, подписано отъ 88 члена,

въ което се иска явното и поименното гласоподаване върху всѣкий членъ на Органически Уставъ.

Прочете се заявлението: ний долоподписанитѣ, представители, предлагани на Народното Събрание щото всичкитѣ въпроси, които се касаятъ до приемането или отхвърлянето на всичкитѣ членове или статии на Органически Уставъ да ставатъ презъ именно гласоподаване на основание на статия в § 18 въ правилникътъ одобренъ отъ Народното Учредително Събрание. Слѣдватъ 88 подписа.

Събранието попитано отъ подпрѣсѣдателя прие това предложение. Слѣдъ това той пакъ предложи да се пристъпи къмъ разглежданието на органически уставъ.

Г. Наумовъ като напомня, че въ едно отъ предишнитѣ засѣдания е повдигналъ въпросъ за трънъ и Брѣзникъ, пита има ли право народното събрание безъ представителитѣ отъ тия окръжия да разглежда органически уставъ?

Подпрѣсѣдателя възрази, чи г-нъ Наумовъ неправедно полага тоя въпросъ, защото правителството ни обяви веднажъ вече, чи въ събранието присѣдствуватъ всички онии, които ги има въ списъкътъ на депутатитѣ и ако има нѣкои да отсѣдствуватъ, това става по законни причини. Слѣдователно събранието спорѣдъ думитѣ на г. Лукянова е пълно.

Г. Цанковъ казва, че народното Събрание нѣма право да разглежда тоя въпросъ, защото по Берлинский Трактатъ се изискватъ за събранието Българский ногабили, а не представители отъ разнитѣ части на Българското Княжество.

Г. Наумовъ възрази, чи отъ днешния съставъ на събранието излиза на явѣ, че има прѣдставители отъ всичкитѣ части на Княжеството. За това именно трѣбваше да има представители отъ Трънъ и Брѣзникъ.

Подпрѣсѣдателя обяви, чи тоя въпросъ се исчерпа въ предишнето засѣдание.

Г. Молловъ предложи да се отложи разглежданието на Устава въ идущето засѣдание, защото се рѣши да се разглежда членъ по членъ, за което не сме приготвенни.

Чуха се гласове: не се приема това. Сѣкий день да засѣдаваме. Това послѣдното подкрепи и г. Цанковъ.

Джабаровъ забѣлза, чи е противно на правилникътъ да се засѣдава сѣкий день и освѣнъ това дневницитѣ не ще могатъ да се съставятъ на време.

Подпрѣсѣдателя като указа на 6-ий членъ въ правилникътъ подложи на гласуване най напредъ г. Молловото предложение. Събранието го отхвърли. Слѣдъ гуй по вишегласие се прие да има сѣкий день засѣдание.

Подпрѣсѣдателя предложи да се избератъ ощи четирма секретари за да може да се успѣва въ съставянието на дневницитѣ.

Прие се явно да стане избираието на секретаритѣ. Предложиха се за кандидати. Славейковъ, Хр. Стояновъ, Гаврилъ Неновичъ и Драганъ Цанковъ.

Д. Цанковъ протестира за дѣто го предлагатъ за секретаръ и проси бюрото да изобличи Начевича, който го е предложилъ, защото това е безобразие. Начевичъ възрази, че той има право да предлага когото иска, за това и претенцията на г. Цанкова не е права.

Цанковъ: Начевичъ знае, чи азъ не можъ да пиша и не съмъ писаръ. Ако той ме предлага, това е за смѣхъ.

Начевичъ: Азъ съмъ напълно съгласенъ съ г. Цанкова. Но чиними се, че каго е билъ вѣстникарь, той може и да пише.

Преосвященный Климентъ: г. Цанковъ, ако не може да пише, той може да диктува. Но за да не се обижаватъ тия, които се предлагатъ за кандидати, азъ предлагамъ да се избержтъ по тайно гласуване.

Най послѣ съ явно гласуване се избраха за секретари слѣдующитѣ лица: Черневъ, Даневъ, П. Братоевъ и Гаврилъ Неновичъ.

Слѣдъ това подрѣдителя предложиха да се чете устава. Но при прочитанieto на Глава I Членъ I подигнасе въпросъ за заглавието на уставътъ и г. Цанковъ предложи се да се отхвърли думата органическии и да се каже просто уставъ или конституция.

Г. Кирковъ предлага заглавие: „Основенъ законъ за държавното устройство на Българското Княжество“.

Г. Цанковъ не е съгласенъ на това, защото като се казва на българското княжество, не е нужна думата държавенъ.

Г. К. Цанковъ предлага заглавие: „Основенъ законъ на държавното устройство на Българското Княжество“.

Г. Каравеловъ възрази, чи законъ е единично постановление, а уставъ е по общо.

Г. К. Цанковъ мисли чи думата законъ е колективно изражение.

Г. Д. Цанковъ предлага за по добръ думата конституция защото тая дума дава едно опредѣленно понятие.

В. Преосвященный Мелетий мисли, чи устройство значи организмъ. За това той предлага да се нарѣче просто уставъ.

Г. Цанковъ: конституцията не е устройството на държавата. тя е контракта. съ когото главата на държавата се съгласява съ народа. Съ тоя уставъ не се устройва княжеството, но само се показва отношението на Кнѣза къмъ Княжеството.

Г. Славеиковъ настоя да се пристѣпимъ къмъ дѣлото, защото заглавието не е важно.

Г. Кирковъ подържа мнѣнието, че трѣба да си остане „държавенъ уставъ“. Това означава, че устава е за държавата. Самата дума е равна на конституция; но у насъ тя има и свое особено значение, като напр. екзархийскии уставъ и пр. За това трѣба да остане държавенъ уставъ на България.

Слѣдъ това стана явно и поименно гласуване върху този предметъ. Резултата бѣше, че 118 гласа бѣха за заглавието „конституция на Българското Княжество“, и само 6 за заглавието „Държавенъ уставъ въ Българското Княжество“.

Г. Цанковъ мисли, че трѣба да се намѣри нѣкой по лесенъ способъ за поименно гласоподаване. Той предлага слѣдующий начинъ: понеже въ всѣко едно засѣдание може да станатъ нѣколко гласоподавания, то всѣкий който предложи нѣщо, трѣба да го написва и подписва и да го остави на бюрото. Тѣзи писменни предложения тогава трѣба да се подписватъ отъ тия, които сж съгласни съ тѣхъ, послѣ засѣданieto. Ако ли пакъ рѣшението на нѣкое такова предложение е нужно за рѣшението на други нѣкой въпросъ, то само въ такъвъ случай да става поименно гласоподаване на часа.

Г. Поменовъ мисли, че тѣзи които подписахъ заявлението не сж искали съ него да постановѣтъ за всичкитѣ случаи поименното гласоподавание. Другитѣ два вида на гласуването, които сж означени въ правилника, не могатъ да се исклучатъ отъ начало за всякога. Заявлението не иска да ставатъ всичкитѣ гласувания поименно. То като се подаде имаше си причината; тази причина е паднала сега, за това трѣба да падне и слѣдствието ѝ.

Г. Цанковъ се присъединява на това мнѣние и оттеглява предложението си.

Подпрѣдсѣдателя прочете още веднѣжъ заявлението и каза, че то не може да се тълкува тѣй както го искатъ предговорившитѣ г-да.

Г. Цанковъ мисли, че това гласоподавание зависи отъ тия, които сж го предложили, когато искатъ тѣ тогава само може то да се употребява.

Г. Поменовъ пита подпрѣдсѣдателя, да ли той мисли, че тѣзи, които сж подписали заявлението, иматъ право да го оттеглятъ? Ако иматъ това право, то тѣ го оттегляватъ.

Подпрѣдсѣдателя забѣлява, че преди да се пристѣпи къмъ разглежданието на устава, тѣзи г-да предложиха заявлението си и искаха да се дѣйствиува съгласно съ него; бюрото трѣбаше да се покорява.

К. Цанковъ предлага гласуването да става съ вдиганieto на рѣка, а при свършването на засѣданието да се подписватъ.

Г-нъ Славейковъ: Поменовъ поясни твърдѣ добръ тая работа. Но странно ми се види, дѣто г. подпрѣдсѣдателя затрхива другитѣ пѣтица, т. е. другитѣ два способа за гласуване, изложени въ правилника и постоянствува въ това, само защото е предложено отъ други лица. Тука се съзира една умишленность.

Подпрѣдсѣдателя: можахъ да отговоря и азъ съ оскърбление; но го считамъ за неумѣстно. Защо г. Славейковъ е подписалъ това заявление? Щомъ като сж се явили $\frac{1}{3}$ членове за това гласуване, то тѣхната воля трѣбва и да се слѣдва.

Поменовъ, като бѣлѣжи че се е вече изяснилъ достаточнo, пита да ли имами право да измѣнимъ правилника? Ние не можемъ да сторимъ това, слѣдователно трѣбва заявлението да се тури въ дѣйствие само когато подписавшитѣ, или нѣколко отъ тѣхъ го поискатъ.

Подпрѣдсѣдателя постоянствува на писменното заявление. Ако господата, които сж го подписали кажатъ, че то нада, то само тогава ще падне.

Г. Цанковъ: Това гласоподавание може да се иска да се тури въ дѣйствие въ единъ тяденъ случай, когато подписавшитѣ искатъ това. Той предлага да се гласоподава мнѣнието на Поменова

Подпрѣдсѣдателя постоянствува на заявлението. Той настоява на това, че ако г-да подписавшитѣ искатъ да падне заявлението, то тѣ трѣбва да рѣшиятъ.

Г. Начевичъ каза: г-да подписавшитѣ заявлението виждатъ, че сж сторили погрѣшка въ редакцията. За това или трѣбва да оттеглятъ заявлението си, или да го поправятъ; защото тѣй както е писано, то не може да има друго значение, освѣнъ това, което подпрѣдсѣдателя му дава.

Г. Поменовъ като мисли че нѣма нужда отъ друга редакция, предлага да си остане сжщо.

Г. Михайловски възрази: Тълкуванието на Поменова не е правилно. Коалиция предварително върху рѣшението на нѣкои въпроси не може да става.

Г. Тумпаровъ: Тълкувание нѣма; черно на бѣло е написано; точно и ясно е казано, що искатъ.

Г. Поменовъ: всички въпроси ще се гласоподаватъ, но пакъ това въ даденъ случай. А на забѣлѣжката на г. Михайловски за съюзничеството ще кажа, че това не ме плаши, защото подписавшиятъ заявлението може да знае, за какво сж пописали.

Г. Балабановъ: съ разясненията си г. Поменовъ повече заплита. Азъ приехъ предложението на подписавшиятъ съ чиста съвѣсть. Отъ думитъ на г. Поменова излиза, че нѣкои си г-да искатъ да запазятъ за себѣ си една постоянна привилегия; тѣзи г-да въ чиито уста думата равенство е постоянно, искахъ да наложатъ своето мнѣние върху гласуването на събранието 2-о излиза, чи има тука групове; това може да стане вѣнъ отъ събранието; но тия групове не можатъ да си присвояватъ привилегии. Правилникътъ е направенъ за да управлява засѣданията. За това предварително никой не може да си опази привилегия или да иска да наложи волята си на събранието; това не е равенство, не е свобода. Тия господа сж направили погрѣшка; ако искатъ, можтъ да ѝ поправятъ, или рѣшението ще слѣдва.

Г. Поменовъ: Тълкуватъ ни искусственно. Ний не искаме привилегия; за улеснение сме направили заявлението, депутатитъ не можтъ да се запрѣтжтъ отъ да съставляватъ групове.

Г. Цанковъ: въ правилника се казва, че този способъ се одобрява съ 1/3 отъ присѣтствующитъ. Днесъ прави заявлението именно за устава и именно за да се не повтаря постоянно по кой отъ тритъ способа да става гласуването.

Г. Балабановъ: нѣма да ся отговаря на почитаемий депутатъ отъ Виена съ ржкомахане, както той ми отговаря. Въ сѣко събрание може да има групове, но защото вѣнъ отъ събранието можемъ да имаме частни споразумѣния не трѣбва за туй да връзваме бюрото. Тѣзи, които сж подписали заявлението, сж сторили една погрѣшка. Нека ѝ съзнажтъ, това е патриотизмъ. Предлагамъ или да се оттегли заявлението, или да се слѣдва.

Цанковъ: че може да се оттегли назадъ заявлението. Народното Събрание го прие; то трѣбва да рѣши да ли да го оттегли.

Начевичъ: Народното Събрание не прие заявлението, не се покори на него.

Поменовъ: Народното Събрание на правилника се покори. Вий давате на заявлението лоше претълкувание.

Начевичъ: Ний знаемъ български и разбираме що е написано; или да го направятъ добръ по български, или да го оттеглжтъ.

Славейковъ: ако, както Начевичъ каза, Народното Събрание му се покорило, то да го оттеглимъ; ако ли нѣкъ Народното Събрание го е приело за да докаже глупостята му, не го приемаме.

Балабановъ: не съмъ казалъ, че Събранието го е приело; азъ и нѣкои мои приятели го приехме. Вий знаехте правилника много добръ и по него се водихте. Правилника иска само щото една третя отъ членоветъ да поискатъ поимен-

ното гласоподаване и то трѣба да се тури въ дѣйствиe. Погрѣшката е, че 88 души се искали да се ползватъ веднажъ за всегда отъ това. Правилника е за всеки даденъ случай; защо да се зема подписа на единъ и да се накара той да държи за сѣкога това, което е подписалъ, ако по послѣ и да се убѣдилъ, че е сторилъ кривда. Вий сте сторили една погрѣшка; съ такива погрѣшки Вий ни правити да губимъ времѣто.

Цанковъ. Тукъ Балабановъ свкапъ че философски въпросъ разглежда. Той прие заявлението и когато доде до практика, той захвана да го нарича погрѣшка. II грѣшили сж тия, които сж го приели, а не тия които го предложиха.

В. Преосвященный Симеонъ: Това заявление не е прието; гласуване върху заявлението не е ставало. Просто защото правилника го предписва, то се е приспособи.

Г. Цанковъ: правилника казва, какъ да се гласоподава; бюрото трѣбва да пита сѣкий пжтъ. Сега е прочелъ той правилникътъ и видѣлъ, че има погрѣшка, за това се и отказва отъ това заявление.

Г. Поменовъ повтори думитъ на Цанкова.

Г. Цанковъ моли Народното Събрание всичкитъ разисквания по тоя предметъ да се не помѣстятъ въ дневникътъ.

Г. Грековъ: това не може да стане. Когато една дума не може да се оттегли, то какъ може цѣло разискване да се оттегли.

Славейковъ: Срамътъ е на всинца ни, ако не се отхвърли дневникътъ.

Г. Начевичъ: Въпросътъ не е исчерпенъ трѣбва или да падне заявлението или правилника да се измѣни.

Г. Братоевъ настоява да си остане заявлението за вситъ случаи.

Г. Поменовъ оттегля заявлението, но всѣкий пжтъ, когато единъ или двама отъ подписавшитъ искатъ да се гласува по именно, тѣ ще го подаватъ на бюрото.

Г. Грековъ: не можатъ двама души да влчатъ съ себѣси 86; сѣкога трѣбва да се питатъ подписавшитъ.

Тумпаровъ предлага поименно да се извикатъ подписавшитъ и да се питатъ оттегляватъ ли подписитъ си или не.

Янко Ванковъ: Не съмъ присѣтствовалъ другъ пжтъ въ камарата за да зная какъ постъпватъ тамъ. Зная обаче сигурно, че ако г. Поменовъ бѣше говорилъ въ единъ трибуналъ тѣй, какъ тукъ, то отколѣ щѣха да му отнематъ думата.

Балабановъ: едни казватъ, че въпроса билъ исчерпенъ; други казватъ да стои заявлението. Правилника е тамъ, той управлява пада ли заявлението? Така да стои тва заявление то е привилегия.

Цанковъ настоява че не заявлението пада а рѣшението на Народното Събрание за него.

Начевичъ: който е чель правилника, знае че това заявление не подлежи на гласуване. Камарата се е покорила на това заявление, а не рѣшавала.

Поменовъ пакъ настоява на своето тълкувание.

Славейковъ: прави отъ блхата биволъ. Ако това заявление се приеме съ условие да се питатъ подписавшитъ, то заявлението пада. Не сме искали да наложимъ нѣщо съ заявлението си; само ни отървете отъ тая бѣла.

Подпрѣдсѣдателя обявява, че това засѣдание е имало сила само за днесъ. Книгата не може да се върне назадъ.

Цанковъ иска да се забѣлѣжи въ дневникътъ, че ще се питатъ по писавшиятъ при сѣко гласуване.

Подпрѣдсѣдателя пита подписавшиятъ оттеглюватъ ли това заявление.

Цанковъ настоява да се прекъсне въпроса и да не се говори вече за него.

Подпрѣдсѣдателя отговаря на Цанкова, че въпроса не е свършенъ.

Поменовъ пакъ повтори, че за Народното Събрание заявлението е само за днесъ, а подписавшиятъ можтъ да повторятъ заявлението си, когато щатъ.

Слѣдъ това се разгледаха нѣкои прошения поладени отъ депутатитъ на бюрото за отпускъ.

Най напредъ се чете прощението на секретаря г. Горбановъ, въ което той по причина на болѣсъ проси отпускъ за нѣколко дни.

Г. Цанковъ забѣлѣжа, че ако е болѣвъ, то въ правилникътъ се дава право на бюрото да му даде отпускъ.

Послѣ се чете прощението на Хюсеинъ Хюсени отъ София и се рѣши да му се даде отпускъ за 15 дни, понеже ималъ болни у дома си.

Тѣй сжщо се позволи и на Ст. Поповъ отъ Османъ-Пазаръ отпускъ за 1 м.

Чете се ощи прощението на Високо просвященнаго Кирилла варненскаго и му се позволи отпускъ за 2 недѣли предъ наступающитъ празници.

Чете се послѣ прощението на софийскитъ представители: Гатю Стояновъ, Мито Ютовъ, Анко Цвѣтановъ и Цвѣтко Илчевъ, които искатъ отпускъ за 20 дни и Народното Събрание рѣши да не имъ се дава отпускъ.

Тѣй сжщо Народното Събрание рѣши да не се дава отпускъ и на слѣдующитъ просители: Марко Георгиевъ отъ Ески Джумая и Стамалъ Х. Симионовъ, прѣдсѣдатель на окръжний сждъ въ Шуменъ.

Послѣ това се прочете отговоръръ на телеграммата к-ято бюрото, по рѣшеніе на Народното Събрание, бѣше пратило на Нейно Сиятелство, княгиня Черкаска. Ето тоя отговоръ: Экзарху Болгарскому Афиму: телеграммата Вашего Блаженства меня глубоко тронула, искренно Благодарю Васъ. вѣсетъ съ Вами молю Бога о томъ, чтобы исполнились чаяніе болгарскаго народа и чтобы довѣрне къ нему покойнаго Князя и русскаго Народа всецѣло оправдалось. Княгиня Черкасская.

Прочтанието на тая телеграмма се посрѣщна отъ Народното Събрание съ виеве „да живѣй“.

Засѣданието се закры по 4 и половина часа слѣдъ пладня.

Прѣдсѣдатель: **Видинский Аноимъ.**

Уполномоченный Императорскаго Россійскаго Комисара **С. Лукьяновъ**

Подпрѣдсѣдатели: **Каравеловъ, Т. Икономовъ.**

Секретари: **К. Стоиловъ, И. Н. Гюзелевъ,**

П. Генчевъ, Р. Каролевъ.